

7. Lønningsklasse b), og som var indtraadt i Ministeriets Tjeneste før Frkn. Timmermann og Graae og tillige havde erholdt Konstitution som Kontorassistenter forud for disse.

Som Følge af den ved Lov Nr. 153 af 30. Juni 1927 gennemførte Nedsættelse af Antallet af Kontorassistenter i Udenrigsministeriet, vil der savnes Lovhjemmel til efter 1. April d. A. at opretholde Frkn. Timmermann og Graae's Konstitution, og der fremkommer derved det Misforhold, at Frkn. Timmermann og Graae ved at erholde fast Ansættelse som Kontorister den 1. April d. A. maa begynde paa laveste Kontoristlønning. Under Hensyn til det formentlig rimelige i, at Frkn. Timmermann og Graae ikke ved deres Nedrykning til Kontoristklassen økonomisk stilles ringere, end de vilde være stillet, saafremt de den 1. Maj 1921 i Stedet for at blive konstitueret som Kontorassistenter var blevet fast ansat som Kontorister, har man foreslaaet, at der tillægges de paagældende Lønningsanciennetet henholdsvis fra 1. Maj 1921 og 1. Juni 1921.

Til 112.

Der henvises til Bemærkningerne til Forslaget under Løbe-Nr. 4.

Til 113.

Det skyldes de særlige Forhold i de sønderjydske Landsdele, at 2 Fuldmægtige af 2. Grad ved Amtstuerne indtil videre kun er fungerende Fuldmægtige af 2. Grad.

Fuldmægtig Nielsen blev ansat som fungerende Fuldmægtig af 2. Grad den 15. Marts 1924 og blev fast ansat den 1. Juli 1926.

For de fungerende Fuldmægtige ved Amtstuerne i de sønderjydske Landsdele har Forholdet hidtil været det, at deres Tjeneste som fungerende Fuldmægtig af 2. Grad er kommet dem til Gode ved Beregning af Alderstillæg ved deres faste Ansættelse, jvfr. Lov Nr. 290 af 28. Juni 1920 § 4, Stk. 3, og da Fuldmægtig Nielsen har udført ganske tilsvarende Arbejde som de fast ansatte Fuldmægtige, har man fundet det rimeligt, at hans Tjeneste som fungerende Fuldmægtig af 2. Grad medregnes ved Beregningen af Lønningsanciennetet, saaledes at der tillægges ham saadan fra 1. April 1924.

Til 114—116.

Af Ministeriet for Sundhedsvæsen er der stillet Forslag om en Række Anciennetetsforbedringer til Tjenestemænd ved Ar-

bejderforsikrings-Raadet, Direktoratet for Sygekassevæsenet og Invalideforsikringsraadet.

Lønningsraadet har med Hensyn til disse Forslag udtalt følgende:

„Forslagene gaar alle ud paa at tillægge nogle Tjenestemænd forøget Anciennetet. Til Støtte for Forslagene er anført, at der i den Betænkning, der under 12. Juli 1927 blev afgivet af Landstingets Udvalg vedrørende Forslag til Lov om Ændring i Tjenestemandsloven angaaende Invalideforsikringsraadets og Sygekassedirektorats Personale, er udtalt, at der paa Normeringsloven efter særlig Undersøgelse for hver enkelt Tjenestemands Vedkommende bør tages Beslutning om eventuelt at tillægge de Tjenestemænd, som vilde blive ansatte i de nyoprettede Stillinger, forøget Tjenestealder.

Raadet opfatter denne Udtalelse saaledes, at det har været Bevillingsmyndighedernes Hensigt, at de paagældende Tjenestemænd i Henseende til Medregning af Tjenestealder paa Grund af de særlige Forhold, som Omorganisationen af de nævnte Administrationsgrene har medført, skulde stilles saa gunstigt som muligt, og Raadet har derfor ment i nogen Grad at maatte se bort fra de Synspunkter, som af dette i øvrigt er lagt til Grund overfor Anciennetetsforslag til dette Aars Normeringslovsforslag, idet man i Henhold til disse Synspunkter formentlig kun i et Par af de foreliggende Tilfælde vilde have kunnet anbefale et Forslag om Anciennetetsforøgelse. Raadet maa imidlertid hævde, at selv om man tager al fornødent Hensyn til nævnte Betænkning fra Landstingets Udvalg, gaar de af Ministeriet fremførte Forslag dog noget videre end det kan antages at stemme med Bevillingsmyndighedernes Hensigt.

Som anført under Anciennetetsforslaget fra Justitsministeriet maa Forholdet efter Raadets Opfattelse i Almindelighed antages at være det, at enhver, forinden han opnaar fast Ansættelse som Tjenestemand, en vis Tid forretter Tjeneste paa Honorar eller Konjunkturløn, for at der kan være Lejlighed til at prøve, om vedkommende egner sig for Ansættelse i paagældende Stilling. En saadan Prøvetid bør efter Raadets Opfattelse ikke komme paagældende til Gode som anciennetetsgivende, medmindre dette er positivt bestemt. Det vil selvfølgelig være vanskeligt paa Forhaand i al Almindelighed at fastsætte en saadan Prøvetids Længde, da ogsaa mange andre Forhold vil gribe ind her, og Raadet